

op ons gemak gesteld. Pas nu maar op dat zij niet meer van je wegloopt!"

Rose Marie was doodsbleek geworden; de dokter hield haar arm vast terwijl hij haar naar Frank bracht.

„Dag nichtje,” zeide hij, „houd je goed, word nu niet ziek meer, hoor! want dan is oom er niet om je te behandelen. En pas goed op je man; hij

heeft je zorg wel noodig! Maar niet te streng zijn; hij is een artist en dat moet in onzen tegenwoordigen tijd veel goed maken!

Zijn stem beefde eenigzins, hij kuste haar op het voorhoofd en fluisterde:

„Blijf sterk, Rose, blijf sterk en God zegen je!”

Toen duwde hij haar en Frank zachtkens de deur uit. Frank begon nog iets te stamelen over dankbaarheid en vergelden.

„Jawel, dat weten we, zorg maar goed voor haar en veel groeten aan de familie.”

Hij bracht hen tot de huisdeur; zwijgend kuste Rose Marie juffrouw Bol, die men ô wonder! in haar tranen kon wasschen.

Frank en zij stapten in en wuifden nog lang met den zakdoek; juffrouw Bol beantwoordde alleen den groet, want de dokter was in zijn kamer teruggekeerd; hij zat voor het raam en

Zij nam zijn handen en bracht die aan haar lippen.

tuurde weer naar de zee met gebogen hoofd, inééngedoken als een oud man.

XXVI.

Mevrouw van Haeren ontving dienzelfden avond haar zoon en schoondochter; het was een moeilijk oogenblik, maar de zwakte van Rose Marie maakte de ontmoeting licht.